

Východňarka v USA 3.

Nie je nič deprimujúcejšie, ako keď máte napísaný skoro celý príspevok a Váš počítač sa bez varovania vypne. Už to nebude originálny výplav emócií a pozorovania, pretože som bola donútená písať to isté druhýkrát ☺

Ráno zazvonil budík. Vstala som. Noc bola veľmi príjemná, až nadmieru. Vskutku živé sny. Pravdepodobne sa to ale mojej „karme“ nepozdávalo a potrebovala sa nie len donútiť vstať, ale hlavne sa zobudiť. Veľmi efektívne. Poriadnym švihom hlavy do rámu poschodovej kovovej postele. Hlava bolí, ale asi som si to zaslúžila. Dúfam, že aj ten, čo bol v tých snoch pykal dnes celý deň!

Deň ale pokračoval pozitívne. Na raňajky bola káva. Samozrejme.

Lekcia začala naozaj netradične. Ochutnávkou americkej klasiky. DUNKIE DONUTS. Lektorka priniesla ochutnať z rôznych typov. Dunkin donuts sú malé guľičky obsypané práškovým cukrom, farebnými bodkami, kokosom atď. Chuťovo by som ich prirovnala k babkiným nepodareným presladeným šiškám (nie žeby babka niekedy presladila, alebo pokazila šišky). Cesto je o niečo hutnejšie a sladšie. Chýbajú klasické myšacie diery, aké vie len babka urobiť. Kvitujem ideu. Klasické americké koblihy- šišky s dierou pozná každý. Minimálne z trápnych policajných komédií, alebo

Simsonovcov. Aby sa zachovalo čo najviac vyprodukovaných kalórií z donutov, vykrojený stred zúžitkovali a vznikli Dunkin donuts. Koľko kreativity. Dobré vedieť, že to tu majú ozaj radi. ☺

Raz chválím šetrnosť, druhýkrát nebudem! V training school nás je okolo 135 + personál + lektori. Nech nežeriem 153. Každý deň nám tu pripravujú raňajky, obed a večeru. Na raňajky využijeme v priemere jeden tanier, pár príboru, pohár na vodu, pohár na kávu, lyžičku na kávu- spolu 6 kusov. Na obed potrebujem misku na polievku, lyžicu na polievku, tanier na jedlo, tanier na šalát, dvojzložkový príbor, pohár na vodu, pohár na kávu, lyžičku na kávu, tanierik na dezert- spolu 10 kusov. Večera sa nezaobíde bez taniera na jedlo, pohára na pitie, dvoch kusov príboru- 4 druhy, pokiaľ nie si pažravý a nedáš si ešte niečo. Spolu 20 kusov rozličného náčinia. To máme 20 kusov krát 153 ľudí... počkaj si, beriem kalkulačku... 3060ks bordelu. Pointa tohto matematického okienka je nasledovná: všetky vymenované veci sú buď platové alebo papierové. Všetko sa vyhadzuje. Komplet. Neuveriteľné množstvo vyprodukovaného odpadu za jeden deň. A to tu sme 5 dní a potom ďalších 5 dní iný- stále dookola. NEPOHCOPITELNÉ. Keby kúpili umývačky a nejaký lacný riad návratnosť by bola iste rozpočtovo prijateľnejšia. Jedine žeby nie a recyklovať sa im oplatí viac ako platiť za energie. AJ tak mi to pripadá O.T.R.A.S.N.É.

Dnes na mňa týpek prvýkrát v živote vytiahol zbraň. Normálnu pištoľ. Celkom sa s nami zahral, lebo až potom (napínavo ako v lacnom akčáku) vytiahol z pod trička svoj policajný odznak. Analýza toho, prečo mať zbraň nie je nebezpečné, na mňa veľmi nezapôsobila. Argumentoval metaforou, že aj lekár môže držať v pravej ruke skalpel a zachraňovať životy a ľavou rukou niekomu porezať krk. Tak isto, ako môže hráč bejzboľkou odpáliť loptičku, alebo ti rozmlátiť hlavu. Ujo sa snažil, to treba uznať.

Aj vtipný bol, aj spútal jednu au pair, aj nám čo to povysvetľoval. Osobne ale nie som naklonená osobnému držaniu zbrane. Po pobyte v USA sa to môže zmeniť. (dúfam, že nebude musieť)

Trošku som si ponádala pred uložením sa do postele. Chcela som si nabiť notebook a telefón zároveň. Tak som vytiahla z kufra moju dopredu geniálnu ideu- vziať si so sebou viacprípojovú predlžovačku. HA! Adaptér na USA zástrčky síce mám, ale či sa mi do neho vojde predlžovačka, to som už doma nevyskúšala :-/

21:54, 27. januar 2016, M.

Celé štvrtkové dopoludnie sme mali kurz amerického Červeného kríža. Keďže som kurz prvej pomoci absolvovala na Slovensku, pred skúškami na vodičský preukaz, nebolo to pre mňa nič nové.

Bola som ale nepríjemne šokovaná. V Amerike nemusíš poskytnúť prvú pomoc. Jednoducho nebudeš sankcionovaný, ak sa vybodneš na človeka, ktorý vedľa teba dostal epileptický záchvat. Ešte horšie je, že ak sa rozhodneš poskytnúť prvú pomoc a niečo pokafreš, budeš za to súdený. Smutné. Keď sa na Slovensku staneš účastníkom nehody, alebo keď uvidíš auto v priekope, musíš zasiahnuť. Je to zvrátené.

Náš lektor bol asi 70 ročný deduško. Chodil v jemnom predklone a šúchal nohy po podlahe. Bol rozkošný. Milá filmová postava by z neho bola. Prešla som si oživovaním, použitím defibrilátora aj prvou pomocou pre deti do dvoch rokov. Dostala som certifikát a nebojím sa ho použiť ☺ (aj keď dúfam, že nebudem musieť.) My name is Mirka and I trained in first aid.

Prvú pomoc pre detičky viedol prerastený Afroameričan. New Yorkčan plný energie a vtipu. Ak povedal niečo, čo mu pripomenulo text pesničky, prestal prednášať a zaspieval refrén s černošským feelingom. Bol neuveriteľný. Celý čas sa nepostavil zo stoličky. Zásadne sa po miestnosti posúval na koliečkovej stoličke. Mali sme zákaz fotiť si ich. Škoda. Obaja stáli za foto.

Štvrtok bola časovo dosť vyhrotený. Vstávali sme o hodinu skôr, na raňajky mali menej času. Prestávky neboli pol hodinové, ale hodinové a namiesto obeda sme dostali čarovnú krabičku. S horkým jablkom, slanými čipsami a žemľou plnenou, mimo iného, kapiou. Samozrejme, že prvá zastávka v NY bola na jedlo.

NEW YORK CITY, BABY!

Kolumbičanky ma opäť zachránili. Nebyť nich, nemám ani s kým byť v autobuse a blúdiť po meste. Zároveň bolo na čo pozerieť.

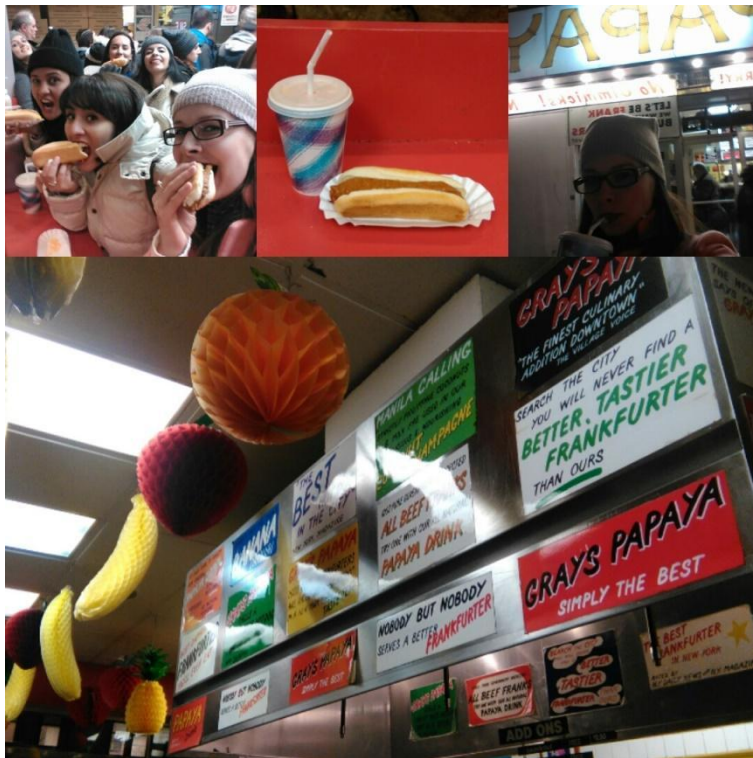
Doteraz sme sa všetci cítili ako doma. Behali v teplákoch, papučiach atď. Do mesta sa však treba vyparadiť. Hlady make-upu. Internacionálne módné variácie. Miešanie vôni. Nenašli by ste jednu babu z Južnej Ameriky, ktorá by

nemala rúž na ústach. (aj ja som mala- zapadnúť farbou pleti medzi nech nedokážem, tak aspoň ten rúž)

Zišli sme sa veselá partia. Cítila som sa ako v autobuse plnom japonských turistov. Prvý mrakodrap, ktorý uvideli zožal obrovské waaaaaw. Keď sprievodca upozornil na atrakciu na pravej strane, celé osadenstvo začalo robiť fotky vpravo. Tak to fungovalo aj naopak.

Pred vstupom do NY nám autobusár naplno pustil https://www.youtube.com/watch?v=nFggJdw5b_4 Ľudia začali šalieť. Atmosféra po chvíli pohltila aj mňa.

Naša prvá zastávka bola s výhľadom na Sochu slobody. Mali sme dvadsať minút na fotky. Určite si tam urobím výlet. V prístave sa dajú kúpiť lístky, ale na to sme my čas nemali.

Nastúpili sme naspäť do autobusu. Sprievodca poznal každú budovu. Tam býva taký herec, tam predala Madona svoj apartmán za 16 miliónov, tam žil Lenon, tam si prdla taká hviezda, tam načapali Lohanovú atď. Ja som sa len dívala na ľavú stranu, hore na budovy a snažila sa asimilovať. Prvé pocity neboli veľmi príjemné. Asi to robila bolesť v chrbte z neustáleho sedenia v nepohodlnom buse. Možno to bola obava z nového prostredia. Neviem.

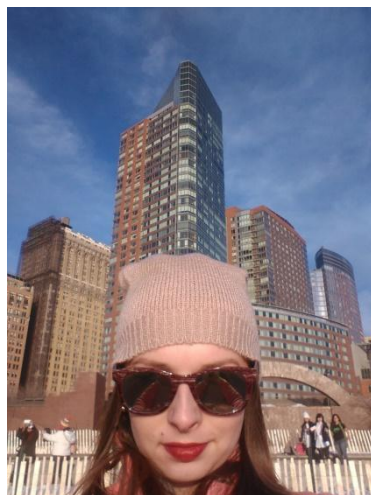
Nabrali sme celkom dobrý čas a tak nás sprievodca zobral do PAPAYA na hotdog a drink. Vraj pokiaľ si si nedal hotdog a papaya

drink na tomto mieste v New Yorku, tak nemôžeš povedať, že si v NY bol. Za hotdog s chilli

(nepikantnou omáčkou) a pol litra presladeného nápoja som zaplatila 5,25. Zato môžem povedať, že som bola v NYC.

Späť do autobusu. Pomaly sa stmievalo. Fotky už nevychádzali tak pekne. Uvedomila som si, že ani výhľad zo zakúpeného výletu na TOP OF THE ROCK nebude až taký famózy- len samé svetlá. Zostala som sklamaná, že sme sa nezastavili pri pamätníku z 11.9. Zostáva mi ďalšie miesto, kde sa musím vrátiť.

Tretia zastávka bola Rockefeller centrum a spomínaný výstup na Top of the Rock. Vyviezli nás mrte vysoko. Jazda trvala 35 sekúnd a na strope výťahu premietali uputávku. Klamať nebudem, hore to bolo spektakulárne. Tá výška, tie svetlá a tak neporovnateľné s tým, čo poznám z mojich ciest. Bolo mi ľúto, že môj mobil nedokáže robiť zázraky. Celé prvé dostupné podlažie bolo presklené. Fotky cez sklo nie sú ono. Druhé podlažie bolo síce priestorovo menšie, no dalo sa prejsť celé dookola. Úplný vrchol presklený nebol. Poriadne fúkal vietor, ale pôžitok to skôr posilnilo.

Konečne som si mohla dať prvú SB kávu. Naozaj je dobrá. Nech si hovorí, kto chce-čo chce, to kapučíno bolo vždy fajn. Netromfne to moju obľúbenú kávu z Bratislavy, ale dokážem sa s tým zmieriť. O to viac, že mi Host Family zaplatila darčekovú kartu s kreditom ☺ Nakoplo ma to. Ožila som sa namiesto prechádzania sa po NYC som lietala v oblakoch. Moja integrácia netrvala dlho. Cítila som sa skvelo. Jednoducho som sa orientovala a niekde hlboko som mala pocit, že som tu už bola.

S Kolubičankami sme si to dali smer Time Square. Sprievodca nás upozornil, aby sme si od nikoho nič nebrali a aby sme sa nefotili s ľuďmi prezlečenými za rozprávkové postavy. T. to však prepočula a velice sa nadchla veľkému Mimoňovi. Keď si ale vypýtal 50 dolárov, úsmev jej padol. Chvíľu nechápala, prečo sa k nej nechceme pridať...

Boli sme odhodlané nájsť Buddyho cukráreň. Sprievodca nám v autobuse aj ukázal, v ktorej uličke je NYC pobočka, no tu moje orientačné schopnosti zlyhali. Navyše nás tlačil čas. Skončili sme v odchodíku s neuveriteľnými cenami. Zľavy sú vynikajúci výmysel. Kolumbia sa utrhla z reťaze a brala všetko, čo im prišlo pod nos. OK. Ani ja som neodolala. Môj prvý nákup v NY- slnečné okuliare v tvare srdiečok s farebným rámom- viac infantilná som nevedela byť :D

Obchod rozdelil našu partiu šiestich na polovicu. Slečna z Argentíny túžila po čapici. Pristavili sme sa pri pouličnom stánku s čiapkami, šálmi atď. Predavač hovoril španielsky, takže sa s ním baby nasmieli. Ja

som si vo vedľajšom stánku kúpila slaný, teplý praclík. Mňamka. Ako- náhle ochladol, zostal z neho kameň v kabelke.

Celkom sme ponáhľali, no neodolala som. Vtiahol ma obchod so šiltovkami. Veľmi túžim po jednej a práve tú nemali. Keď som na Slovensko objednávala originál, stál okolo 35 eur. V tomto obchode mali všetky za 16.99 a aktuálne 50 percentné zľavy. No, nekúp to! No, nekúpila som. Nevedela som si vybrať a museli sme utekať.

Všetko sme stihli. Dokonca si dievčatá odskočili ešte kúpiť niečo pod zub do neďalekého obchodíku. Cesta naspäť bola o to vyčerpávajúcejšia. Všetci sme vyplli. Niektorí sa pochválili nákupmi, iní si v tichosti vychutnali narýchlo zakúpenú večeru.

Odpísala som na pár správ a uvedomila si, že zajtra začína realita. Zajtra sa vidím s mojou host family. Vlastne už dnes. Práve sedím v autobuse, ktorý ma vieze na stanicu v NYC, kde ma bude čakať host mum s malým. Teším sa, ale prvýkrát pociťujem aj nervozitu.

Deň nezačal najlepšie. Zobudila som sa s plným nosom. Nikomu sa podarilo mi obliať vak vodou. Baťoh, v ktorom som mala všetky papiere a notebook. Našťastie som to všetko zachránila. Nevyštartovali sme načas. Máme takmer dvojhodinové meškanie, pretože autobus dostal defekt a museli sme čakať na prvú pomoc. Za ten čas som si stihla vyfénovať rucksak a vyhodiť poistky v celej miestnosti. Jednoducho mi ide karta :D

Držte mi prsty. Začína sa rodeo.

Nechcem spamovať nástenky kamarátom na FB, takže ak chcete vidieť viac foto, čak môj instagram @vychodnarkavnjujorku .

29. januar 2016, 10:50 M.

